

Uit liefde Werken in Liefde

Is het niet zwaar? Deze vraag wordt mij regelmatig gesteld als mensen vragen naar mijn werk. Want zowel professioneel alsook als vrijwilliger in ons hospice, houd ik mij bezig met zaken rondom sterven, afscheid en rouw.

Meestal verlies ik mij dan in antwoorden die betrekking hebben op een ernstig levensdoel of in ieder geval een ernstige opvatting van mijn levensdoel. En zeker, ik heb een behoefte om mij te verhouden tot de wezenlijke dingen in het bestaan en ik heb een motivatie te groeien in dit leven.

Inmiddels mag ik al weer geruime tijd werken in ons hospice, levensschool bij uitstek, en heb ik een praktijk voor afscheidsbegeleiding en rouwverwerking. In mijn praktijk 'Weerschijn' begeleid ik mensen die belangrijke verlieservaringen doormaken en verzorg ik in nauwe samenspraak met nabestaanden uitvaarttoespraken. Verder geef ik workshops Leven met Sterven en verzorg ik thema bijeenkomsten Ruimte voor Rouw.

Het verlangen naar dienstbaarheid gaat voorbij mijn behoeften en motivatie en verwijst naar bezieling. Het is mijn 'missie' licht te brengen, waarbij je licht mag vertalen als inzicht, weten, bewustzijn maar ook als de geestelijke wereld. En als ik dit zo schrijf dan realiseer ik me onmiddellijk en héél nederig hoe 'groot' dit klinkt, maar ja... bezieling is ook groot.

Ik zie sterven als een geboren worden in de geestelijke wereld en beschouw het stervensproces als de ultieme vorm van transformatie. Ik vind het ongelooflijk belangrijk dat mensen op een 'goede' manier de overgang kunnen maken. Maar wat is goed? Voor mij is dat als mensen hun leven kunnen afronden; het leven leiden totdat het klaar is, onafgemaakte zaken afronden, relaties helen, conflicten en kwetsingen de aandacht geven die ze vragen. Natuurlijk lukt dat niet altijd maar 'het is zoals het is'. Wij weten niets van de levensopdracht van die andere mens en waar het om gaat is in liefde en respect te accepteren wat is.

Door in mijn eigen leven teleurstellingen, illusies en irreële verwachtingen los te laten, door overwinning van beperkingen, door te leren leven met verlies, mag ik groeien. En het mooiste van wat mij dat oplevert, zijn liefdevolle gevoelens. In mijn werk waar ik in korte tijd een diepe, intense (gelegenheids)band aan ga met mensen put ik uit liefde.

Soms voel ik letterlijk mijn hart overstroomd van liefde. De laatste jaren kan ik dat steeds vaker voelen en dat voelt zo rijk.

Liefde, stromende liefde, is als helende energie en het is juist dát wat ik in ons Hospice ervaar. Concreet krijgt dat op vele uiteenlopende manieren vorm in aandacht en tijd voor onze bewoners, hun familie en vrienden. Hoe weinig het is wat mensen nog eten, altijd krijgen zij een smaakvol en met zorg opgemaakt bord(je), is er tijd voor een praatje of een diep(er)gaand gesprek, wordt er voorgelezen of in stilte gewaakt. En ook na iemands sterven is er zorg en aandacht.

Het hospice is een plek waar ik mensen ontmoet die allemaal op hun eigen manier bezig zijn met de essentie van het bestaan. Het is een bijzondere en rijke verscheidenheid aan talenten die in liefde wordt ingezet voor hen die zich geplaatst weten voor de unieke opgave het leven los te laten.

Ik voel mij ingebed in ons huis, ik weet mij gedragen door mijn collega's en ik wordt gevoed door mijn ervaringen als vrijwilliger. En omdat ik altijd alleen werk ervaar ik dat, naast de ontmoetingen met stervenden en hun naasten, als een groot geschenk.

Met de coördinatoren, verpleegkundigen, vrijwilligers en overige betrokkenen bieden wij zó een huis vol liefde. In het (persoonlijke) vertrouwen dat de helende energie voor deze stervende mens dan misschien niet meer fysiek iets kan betekenen, maar in *spirituele* zin helend mag werken.

Of het zwaar is? Nee zo zou ik het niet willen noemen. Intens? Ja vaak wel. Maar ook ontroerend, iedere keer weer verrijkend en altijd dankbaar.